

ligvis ogsaa indkomme mere, men jeg gør kun opmærksom paa, at det er altsaa en ny Praksis, der her er blevet gennemført, og kun ved Hjælp af denne nye Praksis lykkes det overhovedet at oversende Finanslovsforslaget til Landstinget med et Overskud. Thi da Overskuddet kun er 1,928,000 Kr., og det Beløb, der indvindes ved den forandrede Budgetteringsmaade, er 2 Mill. Kr., vil det ses, at ellers maatte Finanslovsforslaget være oversendt med et lille Underskud. Men selv med dette Overskud, som nu findes, 1,928,000 Kr., er det efter min Mening tvivlsomt, hvorvidt der er tilstrækkeligt at løbe paa. Thi til Tillægsbevillingsloven vil der jo medgaa betydelige Beløb, naar jeg medtager de Beløb, der vil medgaa til Dækning af Udgifterne ved nye vedtagne Love, hvilke det bliver, er vi nu paa dette Tidspunkt ikke i Stand til at overse, men der er dog af Regeringen fremsat Lovforslag, som medfører ret betydelige Udgifter. Jeg skal f. Eks. nævne Lovforslaget om Anlægget ved Thybørn Kanal, Lovforslaget om Lukningen af Hvide Sande og forskellige andre. Der er ingen Tvivl om, at Udgifterne paa Tillægsbevillingsloven for 1913—14 vil blive ret store. Jeg plejer at anslaa paa Tillægsbevillingsloven til almindelige Tillægsbevillingsudgifter og til Udgifter, der følger af nye Love, hvilke jo ogsaa kommer paa Tillægsbevillingsloven, $2\frac{3}{4}$ à 3 Mill. Kr. Dette Beløb findes altsaa ikke her. Men derfor er det ikke sikkert, at Statsregnskabet vil ende med et Underskud. Jeg haaber det ikke, thi vi er jo endnu ikke færdige med Opgangsperioden, om end Opgangen delvis er standset og i alt Fald er meget langsommere, end den har været i de foregaaende Aar, saa ret megen Margin har vi ikke at løbe paa i den Henseende, navnlig ikke, da vi allerede har indkasseret 2 Millioner Kr. paa Formue- og Indkomstskatten.

Jeg vil altsaa anse dette for et Finanslovsforslag, som forhaabentlig giver Balance, men heller ikke mere. Og dette Haab knytter sig saa endda kun dertil, at Statsindtægterne vil give et nævneværdigt Beløb udover det, de er anslaaede til, hvad jeg imidlertid nok tror, man kan regne paa, men langt fra i det Omfang — det vil jeg dog understrege —, som Tilfældet har været i de sidste to Aar. Det lader sig ikke nægte, at Udgiftsstigningen har været ganske overordentlig stærk paa dette Finanslovsforslag. Maa jeg nævne nogle Tal, som illustrerer det. Jeg opgør det paa den Maade — og det mener jeg, man

maa for at faa et rimeligt Overblik —, at man for de tidligere Aar saavel som for det Finansaar, for hvilket vi her lovgiver, 1914—15, fradrager de ekstraordinære Forsvarsudgifter, som jo har været saa forskellige fra Aar til Aar og har været saa stærkt synkende de sidste Aar, at man vilde faa et ganske forkert Billede, hvis man ikke fradrog dem. Men man maa endvidere lægge til de tidligere Finansaars de Beløb, som paa Grund af Forholdene, paa Grund af, at vi den Gang hjalp os med midlertidige Laan, ikke fandtes paa Finansloven vedrørende Renter af vor Gæld — en Del af vor Gældsrente fandtes jo paa Tillægsbevillingsloven, fordi det var Rente af Statens midlertidige Laan. Taget paa denne Maade viser det sig, at fra Finansaaret 1911—12 til 1912—13 var der en Stigning i Udgiften paa 1,967,000 Kr., det vil sige en Stigning af 1,77 pCt. Ser man paa Stigningen fra 1912—13 til 1913—14, er det en Stigning med omtrent et lignende Beløb, 1,926,000 Kr. eller 1,71 pCt. Derimod har Stigningen i Aar været overordentlig meget større. Fra Finansloven for 1913—14 og til Finanslovsforslaget for 1914—15, som det her foreligger, stiger vi, opgjort paa den Maade, jeg her har nævnt, fra 114,498,000 Kr. til 122,130,000 Kr., d. v. s. med et Beløb af 7,632,000 Kr. eller ca. 6,66 pCt. Nu skal jeg straks anføre, at ca. 3 Mill. Kr. heraf mener jeg, man kan være berettiget til at se bort fra. Det er de ca. 1,300,000 Kr., hvormed Afdraget paa Statens Gæld er steget, fordi det er første Gang, det nye store Statslaan gør sig gældende. Det andet Beløb er ogsaa af meget særlig Natur, det er de 1,700,000 Kr. til Veterangaven. Det er omtrent 3 Millioner, der saaledes kunde være Rimelighed for at se bort fra, men selv da kommer vi dog til et ganske overordentlig betydeligt Stigningsbeløb, henimod $4\frac{3}{4}$ Mill. Kr. eller ca. 4 pCt.

4 pCts Stigning er allerede meget for meget, vi taaler det ikke i Længden, det kan maaske gaa et Aar som dette, men det kan sikkert ikke gaa allerede næste Aar og slet ikke næstnæste Aar, efter som Forholdene kan forudses at ville udvikle sig. Nu er Forholdet dette, at der forestaar mange store Udgifter paa Finansloven 1915—16. Efter den Arbejdsplan, som den højtærede Trafikminister har forelagt os angaaende Funder—Bramminge-Banen, regner han at skulle bruge over 3 Mill. Kr. i Aaret 1915—16, og efter de Oplysninger, som nu foreligger med Hensyn til Chri-